

anar à la font de Sant Roch, à veurer ballar sardanes. Sense poguer ferhi mes, tampoch hi anaba gayre ben disposat; pensaba tant sols que 'ls olotins que 'm feyan el favor d'anar ab mi, eran gent molt agradable y de bona conversa y 'ls perdonava 'ls valsos disfresats que 'm creya sentir, la font petita y tebia quina aygua 'm farían tastar y les ditxoses pedres rodones ab aquella molsa que decididament no podia oblidar, per més que sols l'havia vista pintada al oli. Vo-reijant el riuet que va de la vila à la font, anaba rumiant les hores que 'm faltavan pera 'l sopar y pera 'l concert, quan desde dalt d'un pontet ja no 'm vaig recordar mes de les pedres, de la molsa ni de totes les cabories que m'havian empeltat el cervell de males voluntats. Y era que la font de Sant Roch, si no es un quadro de pintor, n'es un de molt més gros, tal com jo vaig veurer aquella tarde de Sol un xich avans de la posta.

Sentats al brocal d'una gran placeta en mitja rodona, qu'acaba al riuet, veyem al nostre devant, la font gran y colrada per les aygues, dreta y gens antipática de forma. Pera tots dos costats, un ample passeig hermosament ben descuydat de ximpls adornos de quincalleria, pero molt net y ombrejat, porta per un cantó à la vila y per l'altre à l'ermiteta de Sant Roch; detrás de la font, dugues grans escales amples, baixan à la placeta y dalt un tercer passeig và... no sé ahont, pero hi va molt bé pera acabar d'ermoseijar l'aspecte del lloch. Encara més alt, unes casetes blanques se lliguen ab el cel, per entremitx dels grans arbres ufans, forts y ben plantats.—De sobte comensà la sardana y jo espavilat que 'm creye, vaig pensar ab resignació de mal esser: ja hi som!—Y tant sí hi eram! Figureuvos que la sardana que toca

van, era sencillament la *cansó del lladre*, aquella melangiosa cansó ahont els remordiments del protagonista, exhalan les seves cadencies en dolorós *menor*, barrejjades ab el crit mascle del mal home que 'n mitg de tot s'*hi fa veurer* d'haber viscut com una fera. Al sentir aquella hermosura de cant que tan dret forada els cors dels que tenim la sort d'haberlo sentit de petits, mes glatia de por que 'l toquessin malament, que del profund efecte que 'm produhia; à mitg ball, ja no patia gota, perque la cobla que tocava aquella tarde d'estiu, à posta de Sol, semblava digne de la gran cansó. Y que be que ho feyan! fins aquell porta compàs d'aquell tambó tant nano que 's lligan al bras, semblava marcar les violentes batzegades dels cors qu'escoltavan més atents que les orelles.—Mentres tant, el jovent anava marcant el pas d'aquell antich ball rodó, que de segur comensà entorn d'un antich deu d'aquells que ja no se'n canta gall, ni galliña y 'l Sol anava pintant les casetes de dalt de tot, casi tant be com en Mir quant està de bones.

Al parar la música, aquell gran aplech de celtas d'ara, seriosos, sapsats y callats, va deixar anar un picament de mans, que ni al Liceu en nit de galls y de *claque* reforsada. Que n'era tot de bonich y que be lligaba aquella música, qu'era ben be d'allí, ab aquella gent que 's veyan nascuda sota d'aquell Sol d'aràm, à l'ubaga d'aquells arbres, ovirats de lluny per aquell *Puig de Bassegoda* pera recordarlos el *Planç* y desalterats per aquelles aygues frescals y abundoses ben parentes de les gemades que canten Canigó avall.

*
**

La segona tongada de sorpreses, va esser al veurer l'Exposició Olotina